

En kärleksförklaring från Gud

Efter det häftiga fallet på isen skadade Kate Lindberg en mycket betydelsefull nerv bakom näsroten. Det ledde till att hon i åtta år levde i en värld utan såväl smak som doft. Men en enkel bön förvandlade hela situationen. I en kärlekens blinkning från Gud fick hon den fulla livskvalitén tillbaka.

Kate Lindberg tillhör minoriteten svensktalande i Finland, och är bosatt i Vålox, i de södra delarna av landet. Den finlandssvenska dialekten, i kombination med en humoristisk glimt i den ena ögonvrån och en tacksamhetens tår i den andra, ger must och färg åt den otroliga historia hon berättar. Den tar sin början en vinterdag för åtta år sedan, då Kate lekte med sina barnbarn på isen.

– Våra barnbarn var ute på isen med sin mamma. De hade skridskor på sig och lekte med klubba och puck. En av dem slog iväg en puck som sakta gled mot mig. Jag kunde vara trygg på isen, trodde jag, för jag hade ju mina fina vinterkängor på mig, och sulorna hade mönster som bildäck. Därför brydde jag mig inte om de varningar som min man Krister ropades till mig.

Med kängan hon var så stolt över måttade hon övermodigt en välriktad spark mot pucken. Då, i ett dramatiskt ögonblick, hände det hon inte hade räknat med. Foten halkade till, hon föll handlöst bakåt och slog med kraft bakhuvudet i isen. Plötsligt tog livet nu en oväntad vändning.

– Jag tappade medvetandet, min man ringde ambulansen och jag fördes till Borgå sjukhus för observation. Efter det genomgick jag en kontroll på Universitetssjukhuset i Helsingfors. Läkaren som tog hand om mig mätte upp en liten glipa mellan tummen och pekfingeret; 'Så här nära döden var du', konstaterade han.

Med detta faktum i åtanke, var det tråkiga beskedet att smak- och luktsinnet försvunnit som en följd av olyckan, ändå på något sätt uthärdligt. Läkaren förklarade att nerven under näsroten, som förmedlar lukt och smak, skadats så allvarligt att det inte gick att göra något åt. Kate Lindberg fick beskedet att det finns en liten chans att smak och lukt kommer tillbaka. Men efter ett år skulle loppet definitivt vara kört, enligt läkaren.

– Jag kände inga goda dofter längre, inga dåliga hellre och att inte känna smak var ett handikapp när jag lagade mat. Längst ut på tungan finns visserligen känslokroppar som gör att det går att avgöra vad som är sött, surt, salt och beskt, men det räcker inte alltid. Jag lät min make Krister smaka på mina maträtter. Ibland sa han att det inte smakade riktigt bra, men han klarade inte av att definiera vad som saknades, så honom hade jag inte så stor nytta av. I alla fall inte i det sammanhanget.

Livet måste ju gå vidare och Kate försökte att finna sig i sitt öde, utan att klaga. Doktorn försökte också liva upp hennes mod genom att konstatera att med de allvarliga skullskador hon enligt magnetröntgen drabbats av, borde hon ha fått problem både med att tala och att gå. Detta var den tröst Kate kunde ha i bedrövelsen medan åren rullade på; Här gör vi ett hopp i handlingen fram till pingsthelgen 2013.

– Lutherska kyrkan här i bygden skulle ha avslutning på den bibelkurs de anordnat under vårterminen. Avslutningen ville de ha i vår pingstförsamlings bönehus här i Vålox, som ligger vackert vid vattnet. Många kom från den lutherska församlingen, bland annat biskop emeritus Erik Vikström och hans fru Kerstin, som efter pensioneringen vid flera tillfällen besökt Tanzania.

Fru Vikström berättade enkla små berättelser från Tanzania, och kvinnoarbetet hon deltagit i där. Kvinnorna hade lagt fram sina bekymmer och bitt om förbön och efteråt hade flera kommit tillbaka och berättat om små vardagsunder som hänt. Kate tyckte att det Kerstin Vikström berättade var trosstärkande och uppmuntrande. På kvällen var det möte i kapellet och mötet avslutades med att det gavs tillfälle för den som ville ha hjälp i förbön att räcka upp sin hand.

– Men jag räckte varken upp hand eller fot, jag, kommenterar Kate.

– Det var ju så många som redan bitt för mig, tänkte jag.

Där hade historien kunnat ta slut om inte mötesledaren uppmanat dem som hade något problem med hälsan att lägga sin hand på den del av kroppen där besvären och ta emot helande i tro. Samtidigt förenades alla i gemensam bön. Det var då Kate tog chansen att be sin enkla bön.

– Ja, jag gjorde som Paulus skriver: 'jag rådgjorde inte med någon människa'. Jag la' mina händer runt näsan och så bad jag: Gud, jag vet ju att du har många andra och viktigare saker att tänka på. Men jag skulle så gärna vilja känna vårens och försommarens dofter.

Efter den bönen från hennes hjärta, kände Kate som om någon körde in ett par bomullstops i hennes näsborrar. Det gjorde inte ont men det tryckte till på båda sidor om näsroten. Kate behöll sin upplevelse för sig själv, för det kunde ju vara något hon bara inbillat sig...

– På natten smög jag mig iväg till toaletten, tog tvålen i mina händer och lyfte upp den mot näsan. Åh, vilken ljuvlig doft! Morgonen efteråt åt min man och jag gröt med rabarbersoppa. Aldrig har väl rabarber smakat ljuvligare! Jag hade ju bett att få känna dofter igen, och så fick jag smaksinnet tillbaka också som ren bonus.

På söndag var det vittnesbördsmöte, då alla som ville kunde få tillfälle att säga något. Den humoristiska glimten syns åter i Kates ögon, när hon konstaterar att vittnesbörden lätt tenderar till att bli minipredikningar, i stället för levande, personliga upplevelser.

– När alla sagt sitt var det någon som undrade om inte Kate hade något att säga. Jag hade inte ens talat om för min man vad jag varit med om. Under stor gripenhet berättade jag nu för första gången om min upplevelse och det gick ett sus genom åhörarna.

Senare fick Kate också tillfälle att uppmuntra mötesledaren med att det var hans uppmaning i slutet av mötet som blev den utlösande faktorn för bönesvaret. Han blev så gripen av det han fick höra. Många möten har han lett under årens lopp, men aldrig hade han sagt på detta sätt förut. Åter kommer tårarna upp i Kates ögon och rösten skälver av tacksamhet över det hon fått vara med om.

– Första gången efter mitt helande som jag tog in tvätten från klädstrecket och kände den friska doften, föll en och annan tår på tvätten, så den nästan blev våt igen! Och när vi drog av skyddsplasten från trädgårdsmöblerna vi köpte i början av sommaren, njöt jag extra mycket att känna den härliga doften av trä och kåda. Vilken kärleksförklaring från Gud att han brydde sig om just mig, utbrister Kate!

”Nu tror du väl ännu mera på Gud, mormor?” Så löd den spontana frågan från Kates trettonåriga barnbarn Linn. Vad svaret blev, behöver nog ingen undra över.

Intervju: Börje Norlén